

Інід Брайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

П'ятеро
на острові скарбів

ХАРКІВ
«ФЕЛІО»
2020

Розділ 1

ВЕЛИКИЙ СЮРПРИЗ

— **М**амо, щось уже відомо про наші канікули? — запитав Джуліан за сніданком. — Поїдемо, як завжди, до Пелзета?

— Боюся, що ні, — відповіла мати. — Цього року там уже місць нема.

Троє дітей за столом розчаровано подивилися одне на одного. Їм так подобався будинок у Пелзеті. Там такий гарний пляж і купатися приємно!

— Не журіться, — сказав батько. — Гадаю, ми підшукаємо для вас місце не гірше за це. У кожному разі ми з мамою цього разу поїхати з вами не зможемо. Мама ще не казала вам про це?

— Ні, — відповіла Енн. — Мамо, це правда? Ти не зможеш провести з нами канікули? Адже ти завжди їздила з нами.

— Цього року тато хоче, щоб я поїхала з ним до Шотландії, — сказала мати. — Ми поїдемо самі. Ви вже досить дорослі й самостійні, і ми думали, що вам цікавіше буде провести канікули без нас. А що в Пелзеті місць немає, я досі не уявляю, куди вас відправити.

— А як щодо Квентіна? — запитав батько. Квентін був його братом, а для дітей — дядьком. Вони бачили його лише одного разу і трохи побоювалися. Цей високий і завжди похмурий чоловік був постійно зайня-

тий якимись науковими дослідженнями. Він жив біля моря — і більше нічого діти про нього не знали.

— Щодо Квентіна? — мати випнула губи. — Чому це ти раптом згадав про нього? Навряд чи він захоче, щоб діти вертілися під ногами в їхньому будиночку.

— Днями я бачився з дружиною Квентіна у справі. У них, схоже, якась скрута. Фенні казала, що була б не проти на якийсь час взяти за комірне одного-двох пожилеців. Їхній будинок — на березі моря. Дітям сподобається. Фенні — дуже мила, вона їх догляне.

— І в неї, до речі, є своя дитина, — сказала мати. — Зараз... як її звать? Якось дуже дивно... авжеж, Джорджина. Скільки їй років? Здається, близько одинадцяти.

— Мого віку, — зауважив Дік. — За одним разом познайомимось з кузиною! Їй, напевно, невесело самій. Я можу бавитися з Джуліаном і Енн, а у Джорджини немає нікого. Вона, либонь, зрадіє нашому приїзду.

— Ваша тітка Фенні казала, що й Джорджині з друзями було б веселіше. Гадаю, цей варіант вирішив би наші труднощі, — мовив батько. — Потелефонуймо Фенні та домовимось про все. Я упевнений, що її це влаштує, а Джорджина матиме з ким провести канікули. Натомість ми зможемо не турбуватися за нашу трійцю.

Діти розворушилися. Цікаво буде поїхати на нове місце й познайомитися з кузиною!

— А там є кручі, скелі, пісок? — поцікавилася Енн. — Там гарна місцина?

— Я не дуже добре ті терени пам'ятаю, — відповів батько. — Але упевнений, що там дуже цікаво. Вам сподобається. Місцина називається «Бухта Кирін». Ваша тітка Фенні усе життя прожила там і нізащо не хоче куди-небудь переїжджати.

— Тату, швидше телефонуй тітці Фенні й домовляйся! — вигукнув Дік. — Мені здається, це те, що треба. Мені вже ввижаються пригоди!

— Ти завжди так кажеш, куди б ми не поїхали, — розреготався батько. — Гарзд, зараз потелефоную і все з'ясую.

Усі поснідали, встали з-за столу й почали чекати, доки батько подзвонить. Він вийшов у передпокій, і діти почули, як тато замовляє розмову.

— Сподіваюся, все буде гарзд, — сказав Джуліан. — Цікаво, яка вона, Джорджина. Еге ж, дивне ім'я? Радше пасує хлопцеві, а не дівчині. Отже, їй одинадцять, вона на рік молодша за мене, твого віку, Діку, і на рік старша за Енн. Саме те, що треба. Нам учотирьох сумно не буде.

Хвилин за десять батько повернувся, й діти відразу ж зрозуміли, що він про все домовився. Батько радо позирнув на них.

— Про все домовлено, — оголосив він. — Тітка Фенні дуже зраділа. Сказала, що Джорджині буде корисно поспілкуватися з новими друзями, бо їй дуже самотньо. Тітка залюбки перейматиметься вами. Тільки вам треба поменше турбувати дядька Квентіна. Він багато працює, але вельми не любить, коли йому заважають.

— Ми будемо поводитися тихо, як мишки, — пообіцяв Дік. — Слово честі. Все пречудово... коли ми рушаємо, тату?

— Наступного тижня, якщо мати впорається, — відповів батько.

Мама ствердно кивнула.

— Гарзд, — сказала вона. — Там нема чого особливо збирати: купальники, светри, джинси. Одяганка у всіх однакова.

— Чудово буде знову влізти в джинси! — вигукнула Енн пританцьовуючи. — Я втомилася від шкільної форми, хочу ходити в шортах або в купальнику, купатися й дертися разом із хлопцями по скелях.

— Ну, от незабаром це й робитимеш, — засміялася мати. — Не забудьте приготувати ігри та книжки, які візьмете з собою. Але ж небагато, бо там тіснувато.

— Торік Енн хотіла узяти з собою усіх своїх п'ятнадцятьох ляльок, — згадав Дік. — Пам'ятаєш, Енн? Дивачка та й годі!

— Не дивачка, — заперечила Енн зашарівшись. — Я люблю своїх ляльок і просто не могла вибрати, яких узяти, й вирішила узяти усіх. Ніякого дивацтва в цьому немає.

— А пам'ятаєте, позаминутого року Енн хотіла взяти з собою конячку-гойдалку? — сказав, гигикаючи, Дік. Тут втрутилася мати:

— Знаєте, а я пригадую, як маленький хлопчик на ім'я Дік, збираючись у Пелзет, приготував ведмедика, трьох лялькових собак, двох кішок і стару мавпочку.

Цього разу зашарівся Дік. Він одразу змінив тему.

— Тату, а як ми поїдемо? Потягом чи автівкою? — запитав він.

— Автівкою, — відповів батько. — Покладемо все у багажник. Як щодо вівторка?

— Мене це влаштовує, — сказала мати. — Ми зможемо відвезти дітей, повернутися, а в п'ятницю рушити до Шотландії. Домовились — їдемо у вівторок.

Отже, від'їзд у вівторок. Діти нетерпляче рахували дні, а Енн щовечора закреслювала в календарі минулий день. Тиждень до вівторка тягнувся надто довго. Проте нарешті він настав. Дік і Джуліан, які жили в одній кім-

наті, прокинулися майже одночасно й визирнули у найближче вікно.

— Гарний день, ура! — закричав Джуліан, зіскакуючи з ліжка. — Не знаю чому, але завжди хочеться, щоб у перший день канікул світило сонце. Давай розбудимо Енн.

Енн спала в сусідній кімнаті. Джуліан вбіг туди і потрусив Енн за плечі.

— Прокидайся! Вже вівторок і сяє сонце.

Енн схопилася і радісно уп'ялася очима в Джуліана.

— Нарешті! — вигукнула вона. — Я думала, що вже не дочекаюсь. Як цікаво від'їжджати кудись на канікули!

Вони рушили невдовзі після сніданку. Автівка була велика, тож усі вельми зручно вместилися. Мати сиділа попереду разом з батьком, а діти — позаду, поставивши ноги на дві валізи. У багажнику склали решту. Мати була впевнена, що вони нічого не забули.

Заюрмленими вулицями Лондона вони їхали дуже повільно, а коли вибралися з передмістя, автівка наддала газу. Незабаром вони вже летіли замиською трасою. Діти співали пісень, як і завжди, коли були щасливі.

— А їсти ми скоро будемо? — запитала Енн, яка раптом зголодніла.

— Скоро, — відповіла мати, — але ще не зараз, бо зараз лише одинадцята. Підобідок буде не раніше о пів на першу, Енн.

— Шкода! — вигукнула Енн. — Я не дотягну до підобідку.

Тож мати дала їм шоколад, і діти з задоволенням жували, розглядаючи пагорби, ліси і поля, повз які мчала автівка.

Зміст

<i>Розділ 1. Повернення до Кирін-котеджу</i>	3
<i>Розділ 2. Дивна кухня</i>	10
<i>Розділ 3. Незвичайна історія і новий друг</i>	18
<i>Розділ 4. Захоплива подорож</i>	27
<i>Розділ 5. Поїздка на острів</i>	35
<i>Розділ 6. Що накоїв шторм</i>	45
<i>Розділ 7. Повернення до Кирін-котеджу</i>	53
<i>Розділ 8. На затонулому кораблі</i>	60
<i>Розділ 9. Скринька із затонулого корабля</i>	68
<i>Розділ 10. Карколомна пропозиція</i>	77
<i>Розділ 11. На острові Кирін</i>	84
<i>Розділ 12. Захопиви відкриття</i>	91
<i>Розділ 13. У підземеллі</i>	100
<i>Розділ 14. В'язні!</i>	108
<i>Розділ 15. Дік поспішає на допомогу!</i>	114
<i>Розділ 16. Хитромудрий план... і втеча в останню хвилину</i>	122
<i>Розділ 17. Кінець великої пригоди</i>	130